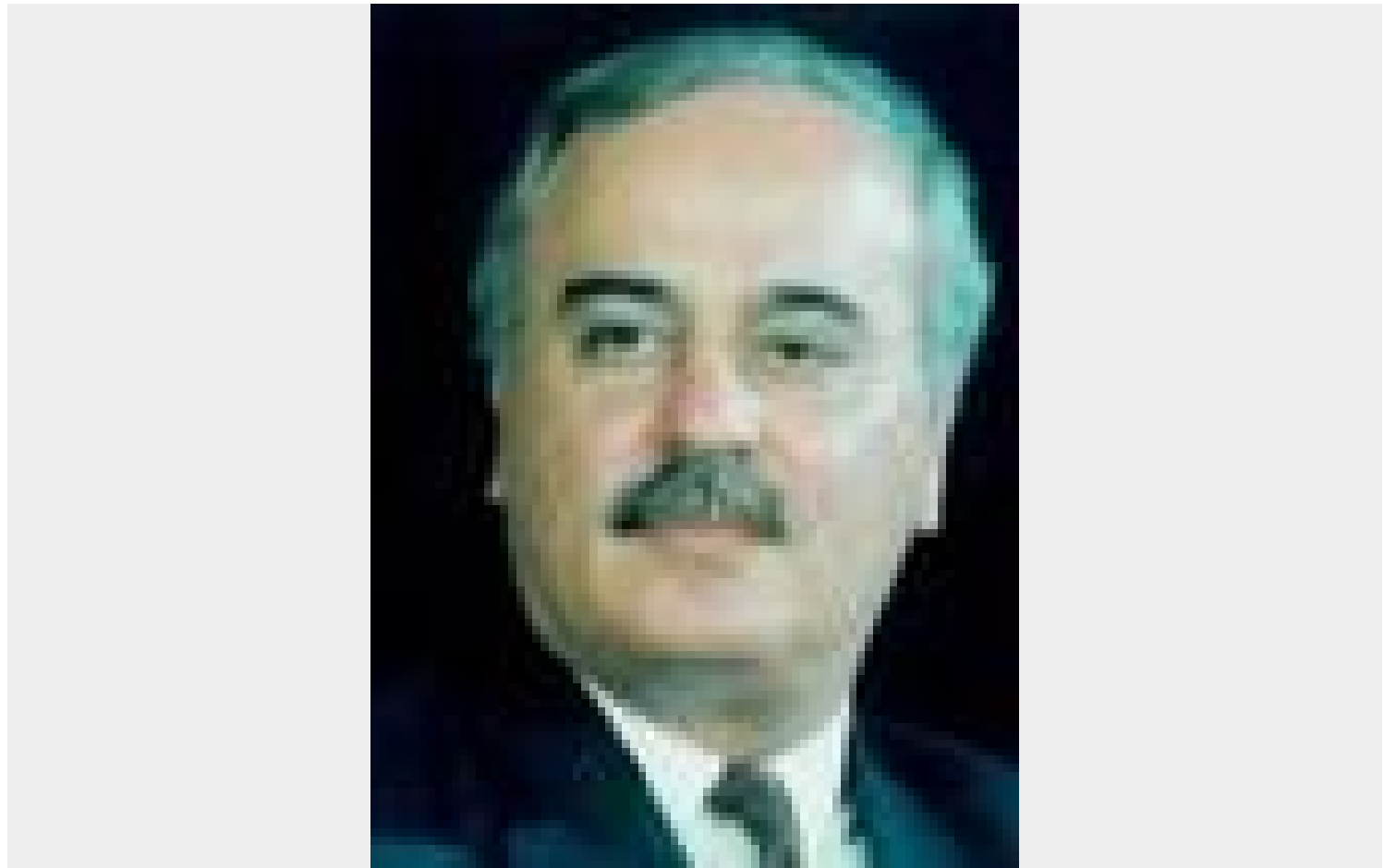

«ՀԱՅԵՐ, ՄԻԱՑԵ՛Ք», ՄԻՆՉԵՒ Ե՞ՐԲ...ԵՐԳՈՎ

Posted on July 21, 2011 by Keghart

Category: [Opinions](#)

Պարոյր Աղապաշեան, Պեյրութ, 18 Յուլիս 2011

Հայրենի տաղանդաւոր ժողովրդային երգչուհի Սարիբեկեանի ոգեշնչող ու խանդավառող երգը՝ «Հայեր, միացե՛ք», այսօր ամենէն տարածուած ու ժողովրդականացած երաժշտութիւնն է, իր արուեստի կատարողութեամբ, արտայայտութեամբ ու բովանդակութեամբ:

Ամէն անգամ որ զայն կը լսեմ, կ'ըմբռնուեմ անոր հնչեղութիւնը ու կը լիանամ անոր ազգային երգեցողութենէն, կը հաւատամ որ նոյն զգացումներն ու ապրումները կրնայ ունենալ ամբողջ հայութիւնը, իրաւացիօրէ՛ն:

Պարոյր Աղապաշեան, Պեյրութ, 18 Յուլիս 2011

Հայրենի տաղանդաւոր ժողովրդային երգչուհի Սարիբեկեանի ոգեշնչող ու խանդավառող երգը՝ «Հայեր, միացե՛ք», այսօր ամենէն տարածուած ու ժողովրդականացած երաժշտութիւնն է, իր արուեստի կատարողութեամբ, արտայայտութեամբ ու բովանդակութեամբ:

Ամէն անգամ որ զայն կը լսեմ, կ'ըմբռնուեմ անոր հնչեղութիւնը ու կը լիանամ անոր ազգային երգեցողութենէն, կը հաւատամ որ նոյն զգացումներն ու ապրումները կրնայ ունենալ ամբողջ հայութիւնը, իրաւացիօրէ՛ն:

Միեւնոյն ժամանակ, սակայն, անոր «Հայեր, միացե՛ք»ը խորհրդածութիւններու լայն դուռ կը բանայ, թէ այդ երգէն «գիտօղորդներէն» քանի՞ հոգի, պահ մը, կը յամենայ անոր իմաստին խորութեան մէջ:

Այսօր, մեր իրականութեան մէջ, ծանօթ է, *համատարած* «անդարման վերք» մը կայ, որ թէեւ հինէն կու գայ, բայց, ներկայիս շատ անելի ցաւնող է, երբ հայկական շերտաւորումները, հատուածականութիւններն ու բազմաբեւեռացումները հրապարակային «իշխանութիւն»ներ դարձած են:

Խօսքը, անշուշտ, կը վերաբերի նոյն այդ «միացում»ի... բացակայութեան ու չգոյութեան, որ *գործնական* գետնի վրայ թէ այլապէս կը մնայ «ազգային մնայուն ցաւ» մը, անելի խորացնելով ու սրելով անոր տանջահարութիւնը:

Ինչո՞ւ «միացում»ի գործօնը պիտի մնայ օդէն կախուած... թռուցիկ, լաւագոյն

պարագային՝ ցանկատեսութիւն, իսկ զայն պատուար դարձնողներ, անոր ետին թաքնուելով, պիտի շարունակեն իրենց կործանարար եւ աղիտաբեր աշխատանքները, ստուերելով եւ անորոշելով հայ ինքնութեան, պատկանելիութեան ու գոյութեան *Նուիրական երանգները*:

Այս “միացում”ը ո՞ր կարելի է գտնել, ո՞ր պարունակին մէջ, ասիկա ըլլայ ներգաղութային, միջգաղութային թէ արտգաղութային, երբ խաչածեւումները, այլամերժութիւններն ու հակառակորդութիւնները կը մնան... գերակշռող:

Եթէ անելի մանրամասնենք, դեմ յանդիման կու գանք անելի ծանրակշիռ երեւոյթներու, ուր կազմակերպութիւններ իրե՛նք կը տառապին իրենց “միացում”ներու... անմիացումներէն, անմիասնականութենէն եւ անմիաբանութենէն:

Չարմանալի թէ ոչ, իրողութիւն է, որ մասնատումներու, տրոհումներու ու բաժանումներու բազմապիսութիւնը, շատութիւնը կամ տեսակաւորութիւնը, անսահմանօրէ՛ն, տարածուեցան ու կուտակուեցան, բազմաթիւ մակարդակներու վրայ:

Կար ժամանակ, երբ յստակ էր, թէ “ճակատ”ները ո՞ր էին, ուրկե՞ր կը սկսէին, ո՞ր կը վերջանային, թէկուզեւ կուսակցական, քաղաքական, եկեղեցական ու հասարակական բեւեռներու վրայ, գէթ “պաղ պատերազմ”ի ընթացքին:

Այսօր, կարելի՞ է ըսել թէ՛ այդ “ճակատ”ները մնացած են ա՛յդ սահմաններուն կամ խրամատներուն մէջ, ուր իւրաքանչիւր կողմ իր “թեզ”ին եւ “արեւելում”ին կառչած է ու հաւատարիմ մնացած է իր *առաջադրանքային* պահանջքներուն:

Եթէ կան կողմեր, որոնք կը հաւատան, թէ իրենք այդպիսին են եւ այդպէս մնացած են, *չարաչար կը սխալին* ու, գիտակցաբար թէ ոչ, կը փորձեն մոլորեցնել իրենց հետեւորդներն ու համակիրները:

Իսկ եթէ կան ուրիշ կողմեր, որոնք կը տեսնեն շեղումներու ու սայթաքումներու ահաւորութիւնը, բայց կը դառնան համակերպող, անտարբեր կամ կրաւորական, ձգելով որ ինքնահոսը շարունակուի, դիմափոխելով ու քայքայելով առ այդ կառուցուածն ու շահուածը, այդ ալ այլ աղետ մըն է:

Ուրեմն, ի՞նչ:

Կայ թէ՞ չկայ “միացում”, ա՛յն “միացում”ը, որ պայման չէ որ ըլլայ իտեալական կամ ամբողջական, բայց, առնուա՛զն, դառնայ հայանպաստ, *միաւորումի* իմաստով, առանց արուեստական կամ արկածախնդրական ցնցումներու:

Իցի՛ր թէ, պիտի ըսէին շատեր, որովհետեւ, այն ինչ որ կ` ուրուագծուի (կամ ուրուագծուած է) *տիրող* ու *գործող* իրականութեան մէջ, չի յուշեր նման լաւատեսութիւն, չի ներշնչեր միանշանակ վստահութիւն:

Ատենին, բազմաթիւ առիթներով, գրած ու շեշտած էինք, որ հայկական բառարաններուն մէջ պահուելու (կամ թաղուելո՞ւ) դատապարտուած ըլլալու են “միացում”ի համագոր ու հոմանիշ որեւէ եզր կամ հասկացողութիւն:

Հիմա, երանի՛ կու տանք այդ օրերուն, որովհետեւ այն ինչ որ ներկայիս բեմագրուած կամ բեմադրուած է այս հանգրուաններուն, իսկապէս, խոր մտահոգութիւն պատճառող տխուր ճշմարտութիւն մըն է, իսկ ոչ մէկ երաշխիք ու յոյս կայ, որ “անմիացում”ի պատնէշները կրնան քանդուիլ:

“Միացում”ի կարգախօսը, երգեցողութիւնը թէ վանկարկումը, իր պահպանումով ու կիրարկումով, գոնէ-գոնէ, իր *Նուագագոյն-առաւելագոյն* եւ *առաւելագոյն-Նուագագոյն* հեռանկարով, կրնայ դրական մեկնարկ մը ունենալ կամ այդ ուղղութեամբ շարժիլ, միայն այն ժամանակ, երբ հայ իրականութենէն ներս կեղծ “միացում”ի մոլնետիկները կը չեզոքացուին ու կը հեռացուին, շահագործելի “միացում”ի մուրացկանները կը դիմազերծուին ու կ`անկիւնաւորուին:

Եւ այս բոլորը՝ եթէ, իրօ՛ք, նախանձախնդրութիւնը եւ վճռակամութիւնը կան դէպի “միացում” նպատակային տեղաշարժ մը արձանագրելու, առանց զիրար “յօշոտելու” ճղճիմ, անձնակեդրոն ու նեղմիտ հաշիւներու ի խնդիր:

Պետք է հաւատալ ու համոզուիլ, դարձեալ ու դարձեա՛լ, Հայ Սփիւռքը կ`անցնի խիստ փորձանաւոր աւազախրումէ, որուն տխուր հետեւանքներուն եթէ հիմա ականատեսն ենք, վաղը ի՞նչ պիտի ըլլայ առանց “միացում”ի *Նուագագոյն* իրագործումներուն:

Տեսլապաշտ տաղանդաշատը՝ Շահան Շահնուր, իր “Նահանջը առանց երգ”ի *անկրկնելի* հատորով, ճիշդ-աղաղակ արձակած էր, որուն կրկնօրինակը այսօր, նոյն ահագանգով, բայց նոր տարբերակով, կրնա՞յ զգաստացնել անուղղաները.

“ՀԱՅԵՐ, ՄԻԱՑԷ՛Ք”, ԲԱՅՑ ՄԻՆՉԵՒ Ե՞ՐԲ ԵՐԳՈՎ...:

